

בלי הודעה מוקדמת בא רב קופל (2) מאנגליה, מנהל ב"ס בינוני  
קרוב לאוקספורד שבו סלמדים עברית, אבל ראשי הציונים לא שולחים שם  
בניהם.

באו אכינועס ודקל, ועד עובדי סטוד הבטחון רוצים לחת לנו "מתנה" -  
להקים איזה מפעל בשדה בוקר.

בעודם מדברים באו פניגר, יפה ואלכס ביברשטיין בענין "מן העיר אל  
הכפר". סרבהי להשתתף בכנס, אבל הבטחתי מלוא עזרתי לאלכס בפעולה בחוץ  
הצבא. אמרתי לו שלפעולה יש סיכויים רבים - אם מאחורית יעמוד הצבא, לא  
רק הסט ת הכללי אלא הספקדים ביחידות.

נערמות ערמות של מכתבים שלא עניתי עליהם ואיני יודע איך ומתי  
אענה!

16.3.54, יום ג' יא' אדר

הבוקר בעטו לקח אותי ממקד הדרום לבאר שבע להשתתף בכנס קצין  
המלואים. חידוש שנעשה ע"י המטכ"ל - ונחגג בכל רחבי הארץ, מאחת עשרה  
וחצי ועד שהים עמדה וחצי הרצאה בפני הכנס בבית המינמח הנחדר.  
זוהי הזדמנות הראשונה של דבורי כאזרח משוט לאזרחים, אם כי חלק מהם  
לבוש מדים (רוב קציני המלואים באו בכגדי "החול" שלהם).

שני דברים הצטרפו היום, לכל אחד משמעות: יא' באדר, יום קציני

המלואים.

יא' באדר לא רק זכר חל חי, אלא עמידה מעטים נגד מרובים, כלל גדול

בהיסטוריה היהודית ובגורל עמנו. ועמדנו מפני עליונות הרוח. מעטים נושאי  
חזון ויעוד ומאמינים בו חזקים מרבים ריקים מחזון.

יש ערך לכמות, ויש ערך לכוח ולחייל. גם האיכות זקוקה לכמות, וגם

הרוח לחומר. בלי רוח אין לעמוד, אבל אין עומדים ברוח בלבד. משום כך  
ציפה העם היהודי למדינה - כוח, ולקיבוץ גלויות - כמות.

אבל המדינה לא באה במקום הרוח והאיכות, אלא להיפך. היא מגבירה

החזון והיעוד ומשמשת אמצעי להגשמתם.

אבל אנו לא רק מעטים, אלא גם בודדים. אין לנו בני ברית טבעיים.

למפרע. לא קרובי דח, לא קרובי לשון, לא קרובי חרבות, לא קרובי מקום.  
דוקא הקרובים בגזע ובשטח הם אויבינו הגדולים ביותר.

אין זאת אומרת שאין לנו ידידים ושוחרי טובהנו. במפעלנו קיבלנו

סיוע מוסרי, מדיני ווחמרי. אבל אין העזרה נחונה למפרע ובאותן אבטומטי,  
בלי קשר עם התנחלותנו ועם מעשינו, כמו עזרה עמי ערב זה לזה, עזרת העמים  
הסקנדינאווים, הקטולים, דוברי אנגלית וכדומה.

עלינו לכבוש - ובכל פעם מחדש - אחדה וחמיכה על ידי חזוננו, ע"י

המאור במפעלנו. שמירת המאור במפעלנו והגברתו הוא לפיכך חנאי לנצחוננו,  
ואולי גם לקיומנו.

בזמן האחרון הופנתה חשומת לב רבה לענייני מדיניות חוץ: לדיון באו"ם, בסועצת הבחון, לנעשה בארצות השכנות. אנו רוצים שאו"ם יהיה חזק ושלט. לעולם דרוש משטר של חוק, משפט, צדק ושלוש, אבל זהו עדיין בגדר אידיאל וחזון, למי שעה או"ם זהו עתון עתונאים עולמי. יש ערך גם לכך, אבל אין זה קובע. לא קבעה החלטת 29 בנובמבר 1947, לא ביצעו החלטתו ולא הגנו עלינו מהתקפת הערבים שבסומבי הפרו החלטות או"ם. ולכן עצה לאזרחים (לא לממשלה, כי אין איש שאינו נושא באחריות הביצוע צריך לתת עצות לנושאים בעול): שמענו שהי הגובות: צמצום חרבות וצמצוי לשון - איני גורס שניהם. גם זה וגם זה יש בו משום אסקיפרס - מפלס מהמציאות, מצמצוי חרבות נפליים מקטיי חוץ, מצמצוי הלשון מקטיי פנים. אבל אומר לאזרחים: מדיניות חוץ שלנו נקבעת לאמחה רק בתעשינו פה, רק במניס. תבוכתנו צריכה להיות הגברת אונים מהמדת - כלכלית, צבאית, מוסרית, וכאן יש תפקיד לקציני מלואים כלאזרחים.

ההגברות כלכלית פירושה ראשית כל - לחיות מפרי עמלנו מבלי זיקה וחלות בחוץ. זה מחייב הרחבת ההתישבות החקלאית, בשורה הראשונה בשני שטחי התורפה בגליל ובנגב (גליל הגויים) בכוח הכיבוש בלבד לא נחזיק בהם. אחרים יכלים להתזיק במדבריות מאות שנים וגם לעשות מדבריות חדשים. לנו זה אי אפשר.

ההגברות כלכלית פירושה הגדלת פרוץ העבודה והייצור וכיבושיתם.

גורל ישראל ועתידו בעם יהיה תלוי ביכלתנו לנצל במידת סכסימלית

האדמה וחיים וכל אשר בהם.

לא אדבר על הגברת הכוח הצבאי. אציין רק כי הוא נמצא עקשיו בידים  
נאמנות, ובעשה כל מאמץ לחשוות אימוגו, ציודו, חינכו (עכשיו - איני  
רומז לכך שמקודם לא היה ככה, אלא איני רשאי להעיד על העבר). אולם בטחון  
- וזאת עלי לומר - לא חלוי בצח"ל כלכד. בלי כוננות מלאה של העם לא יכון  
בטחון, גם אם צחל יגיע לשיא השלמות באימון ובציוד ובחינוך, ולא יגיע  
אף פעם, מספיק שיחזור המיד לקראת השיא.

כוננות העם פרושה קודם כל ליכוד פנימי ואחריות כללית.  
זה מחייב חזון הדימוקרטית שלנו. לא נחיה בלי דימוקרטית. משטר שוטלימרי  
הוא סס מות בשבילנו. לא מפלגת אחת, ולא שפה אחת ודברים אחדים. חילוקי  
דעות הכרחיים, ונחון חופש וזיכוח ובקורת ובחירה, אבל הפיצול והפירוד  
המופרז יש לעקור. הוא סילוף הדימוקרטית ומחריב האחידות הציבורית וחינוך  
העם. סחטנים, העדמת עניני הסיעה על עניני העם. דרושה שיפה דו מפלגתית  
ובחירות ישראליות, לא רשימה, אלא איש, כבאנגליה. שתי מפלגות - שמיחן  
סוכרחת לחיות אחראיות, אם הירוב רואה בעין רעה הממשלה יש מעבר על לממשלה  
חדשה. יש לעס אצל הכרעה. הבחור יודע מי נבחרו, הנבחר יודע מי בחריו.  
במשטר שתי מפלגות יודע העם מה עומד להכרעה, ובמי הוא בוחר. לא רשפה  
אנונימית המתחלפת, אלא איש חי.

דרוש מיזוג גלוי וזהיר וזהיר כל מחיצות העזות. צח"ל הוא מסגרת של  
מיזוג גלוי, אין הבדל, בעצונת משוחמים כל השבטים, ויש לעקור התנשאות  
שבטית בעם. כל השבטים חרמו אסססס לאוצר חרות - פעם היה המרכז בבבל, פעם  
במפרד, פעם בצרפת, פעם ברוסיה וכו'. לא הטליה ולא התנשאות. זוהי חרפת  
האנטישמיות של יהודי נגד יהודי ויש להגביר המהח החלוצי.

המדינה מבשיר עצום ומטרה לעצמה, אבל היא זקוקה להתנדבות, לא

הכל יכל לעשות חוץ, וקציני המלואים יוכיחו.

קצין המלואים חוליה מקשרת בין צהל - טגרה החובה ללא מנאי וללא

שור - ובין העט, ועליו להיות לא רק ספקד למותח - אלא אזרח למותח,

בעבודה, בנימוסיו, באהבה ישראל, בהתנדבותו, בחינוך בניו לחלוציות -

ואם הוא נשוא בילידת הרבה ילדים,

- - - - -

סעדנו יחד צהרים במחנה ע"י באר שבע, ובשמים חזרתי לשדה בוקר.

בבאר שבע נבשתי עט חזי. לזכריו כבר יש 40 מיליון במזוטנים, ואחיו

60 מיליון בשביל ביטום החירות. עבדו במרץ - מורים בנשטיין, אז ורבורג,

ביל רודנוולר, וסס דוסברג.

- כשבאתי הביחה מצאתי מכתב מיצחק גבון שבגיל בניקה רוצה להטש אתי.

סלגרסתי לו : יבוא.